

Козак і король (1859) Руданський Степан Васильович

Став багатий колись пан
Короля благати,
Щоб король йому зволив
Воеводство дати.

А король йому й сказав:
«Відгадай три штуки,
Відгадаєш — тоді на!
А як ні — на муки!

Перша штука: скільки зір
В небі серед літа?
Друга штука: покажи
Середину світа!

Третя штука: угадай,
Що думати буду?
І от тобі цілий рік
Для того розсуду!»

Відійшов багач назад
Та так йому нудно!
Не вгадати — так біда,
А вгадати — трудно!

Сидить плаче неборак,
Козак проїжджає...
«Чого плачете ви так?» —
Багача питає.

Той і каже, так і так!..
«Не журіться, діду!
Коли так, то я за вас
На відвіт поїду!»

І палицю в руки взяв,
В кожух одягнувся,
Чорні вуса підбілів,
В чоботи узувся.

І чимдуж до короля.
Король поглядає:
«А що, пане, скільки зір?» —
З міною питає.

А той поли ті підняв,
Чи як довелося,
— Стілько,— каже,— в небі зір,
Скільки тут волосся.

Задумався сам король
Від сего відвіту.
«Ану, — каже, — покажи
Середину світу!»

А той палицю підняв,
Може, з піваршина,
Та в підлогу нею гуп:
— Отут середина!

Почухався наш король,
Ще раз поглядає.
«Що ж я думаю тепер?» —
Козака питає.

— Думаєте, що я пан!
«Або що за річ?»
— То ті річі, що не пан,
А козак із Січі!

Здивувався наш король,
Подарував тому,
А козака відіслав
В золоті додому!

23 июня [1859].

Постійна адреса: http://ukrlit.org/rudanskyi_stepan_vasyliovych/kozak_i_korol